

Презъ това време, въ лагеръ III. трима отъ англичанитѣ Finch и Geaffroy Bruce, нагласили апаратитѣ съ кислородъ, изкачили се до лагеръ IV на 24 май презъ нощта. На 25 май тѣ наново потеглили на пжтъ. На 2 часа ги настигнала такава буря, че тѣ е трѣбвало да стоятъ на едно мѣсто до обѣдъ на другия день. Тѣхниятъ съпътникъ Гурка премръзналъ, останалъ отъ групата на 7925 метра височина. Двамата англичани продължавали да се катерятъ сами, натоварени единъ и другия съ по 22 килограма товаръ. Бурята станала такава, че тѣ биле принудени да напустнатъ билото и да преминатъ на хълбока, за да се запазятъ отъ поривитѣ на вѣтъра, ала при страшната опасностъ да се подхлъзнатъ и паднатъ въ пропастьта. Слѣдъ едно катерене отъ петъ часа и половина пжтниците достигнали до 8321 метра, на разстояние само около 500 метра отъ върха Еверестъ. Ала тѣ били изтощени и премръзнали. Пжтътъ вече е опредѣленъ. Едно трето опитване ще има по-вече шансове за сполука. При онова положение на изтощение на сили, въ каквото се намѣрвали пжтниците, тѣ неможали да продължаватъ пжтя си, безъ явенъ рискъ да загинатъ. Тѣ се върнали въ лагеръ III.

Мусонътъ¹⁾ приближавало да почне да духа. Едновременно съ приготвянето да се върне

обратно, генералъ Bruce решилъ да се опита за последенъ пжтъ да се покачи върху Гаури-занкаръ. Придружени отъ 15 носачи, раздѣлени на три групи, обвързани съ вжжа, преспали въ лагера III, отъ дѣто на 6 юлий, при едно чудесно време, тѣ потеглили пълни съ надежда да сполучатъ. Ала между лагера и Шангъ-ла, снѣжната покривка почнала да се плъзга и повлича цѣлия керванъ въ едно падане по-високо отъ 50 метра. Вжжето, съ което били привързани англичанитѣ и първото вжже съ което били привързани носачитѣ, успѣватъ да се задържатъ само на нѣколко крачки отъ една дълбока пукнатина. Ала другитѣ две привързани съ вжжета групи носачи изчезнали. Следъ нѣколко часа дирене, намѣрили 7 трупа. Останалитѣ живи отъ носачитѣ били отчаяни, падатъ апаратитѣ съ кислорода изчезнали, това наложило на експедицията да се върне назадъ. Така се свърши експедицията предприета презъ 1922 година.

Сега вѣстниците съобщаватъ, че презъ 1924 година се приговя нова експедиция съ сжщата цель.

С. Н. Л.

¹⁾ Мусони се наричатъ периодическитѣ вѣтрове, които отъ Индийския океанъ духатъ шесть месеца отъ океана къмъ материка и шесть месеца по противоположна посока.

НАРОДНИЯТЪ ЖИВОТЪ ВЪ ПОЕЗИЯТА НА П. СЛАВЕЙКОВЪ

Неговата висока култура и образование освенъ дето не го отдалечиха отъ народната душа, но спомогнаха още по-дълбоко да проникне въ нея, да освѣти всичкитѣ ѝ потаени глбини. И Славейковъ познаваше и разбираше народа, защото никога не забравяше, че е неговъ синъ, който живо чувствува родството на своята душа съ неговата. Тия свещени връзки му бѣха завещани отъ неговия баща — родоначалника на новобългарската поезия — Дѣдо Славейковъ, а отъ великитѣ си учители Гете и Хайне той се научи да се отнася съ благоговение къмъ народното творчество.

Отъ острия погледъ на Славейкова не остана скрита нито една характерна проява на народния ни духъ. Той умѣеше да напипа скрития пулсъ на народното сърце, тайнитѣ пружини, които движатъ неговитѣ (на народа) мисли и чувства. Въ това отношение съ него могатъ да се мѣрятъ само стария Славейковъ

и Ботевъ. Искаме ли да видимъ българина съ всичкитѣ му особености, които го отличаватъ отъ другитѣ народи, типичнитѣ форми на неговия животъ презъ всички годишни времена и възрасти, обстановката-природна и кжщна —, срѣдъ която живѣе, неговитѣ схващания и идеали — всичко това ще намѣримъ въ редица Славейкови произведения като Коледари, Ралица, Бойко и най-вече въ Кървава пѣсенъ.

Кое съставя най-главното съдържание на живота у единъ трудолюбивъ народъ-земледѣлецъ какъвто е нашия?

— Безсъмнено трудътъ, тежкитъ, упоренъ, но благословенъ трудъ, който осмисля живота му, възпитава волята и характера му, като ги прави устойчиви, жилави и го награжда съ благодатни плодове. Затова поезията на земледѣлческия трудъ и на изобилнитѣ дарове, що дава той и природата — сж най-